

Způsob obhajoby

Rozhodnutí obviněného, kdy uvede rozhodné skutečnosti svědčící v jeho prospěch, je součástí jeho práva na obhajobu, a proto nelze tvrzení obviněného o skutečnostech svědčících v jeho prospěch uplatněné až v hlavním líčení v důsledku toho, že v přípravném řízení se rozhodl nevypovídat, odmítnout z důvodu, že jej neuplatnil již v přípravném řízení.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 865/2007, ze dne 22.8.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněných M. B. a P. S., proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 3 To 580/2006, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 91 T 287/2005, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 3 To 580/2006, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2006, sp. zn. 91 T 287/2005. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se věc přikazuje k došetření státnímu zástupci Městského státního zastupitelství v Brně.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2006, sp. zn. 91 T 287/2005, byli obvinění M. B. a P. S. uznáni vinnými trestným činem neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zák., kterých se dopustili tím, že jako jednatelé společnosti S. B. S. p., s. r. o., jak bylo jejich povinností jako zaměstnavatelů, neodvedli povinné platby za zaměstnance uvedené společnosti, a to:

- za období od 1. 12. 2000 do října 2001 včetně neodvedli Městské správě sociálního zabezpečení v B. pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti ve smyslu zákona č. [589/1992](#) Sb., v jeho platném znění, v celkové výši 394.675,- Kč,
- za období od 25. 1. 2001 do října 2001 včetně neodvedli zdravotní pojišťovně pojistné na zdravotní pojištění ve smyslu zákona č. [592/1992](#) Sb., v jeho platném znění, v celkové výši 136.845,- Kč,
- za období od 1. 12. 2000 do 30. 6. 2001 neodvedli Finančnímu úřadu B. daň z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků ve smyslu zákona č. [586/1992](#) Sb., v jeho platném znění, v celkové výši 457.553,- Kč.

Za tento trestný čin a za sbíhající se trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák., kterým byl pravomocně uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu Praha-západ ze dne 13. 6. 2005, sp. zn. 2 T 61/2005, který nabyl právní moci dne 16. 12. 2005, byl obviněný M. B. podle § 147 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 16 měsíců, přičemž mu byl výkon tohoto trestu podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků. Podle § 35 odst. 2 tr. zák. byl zároveň zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu Praha-západ ze dne 13. 6. 2005, sp. zn. 2 T 61/2005, který nabyl právní moci dne 16. 12. 2005, jakož i všechna další rozhodnutí, na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obviněný P. S. byl za uvedený trestný čin odsouzen podle § 147 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 13 měsíců a podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků.

Dále bylo oběma obviněným podle § 59 odst. 2 tr. zák. uloženo omezení spočívající v tom, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení uhradili podle svých sil na příslušné účty Městské správy sociálního zabezpečení v B., zdravotní pojišťovny, a Finančního úřadu B. shora uvedené zákonné platby, a obviněnému B. také omezení spočívající v tom, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení zaplatil dlužné výživné k rukám matky nezletilých A. R.

Tento rozsudek napadli oba obvinění odvoláními, o nichž Krajský soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 3 To 580/2006, tak, že odvolání obou obviněných podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítl.

Proti uvedenému usnesení odvolacího soudu ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2006, sp. zn. 91 T 287/2005, podali dovolání jak obviněný M. B. prostřednictvím svého obhájce Mgr. B. N., tak i obviněný P. S. prostřednictvím obhájce JUDr. R. K.

Obviněný M. B. v rámci svého mimořádného opravného prostředku odkázal na důvod dovolání uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť má za to, že jak rozhodnutí soudu prvního stupně, tak i rozhodnutí soudu druhého stupně spočívá na nesprávném právním posouzení skutku. Konkrétně dále rozvedl, že trestní odpovědnost jeho i jeho spoluobviněného je založena na konstatování, že společností, v níž byli oba obvinění jednateli, nebyly hrazeny příslušné odvody zákonných srážek z realizovaných mezd zaměstnanců této společnosti. Dovolatel především namítl, že nebyl postaven najisto rozsah nesplnění uváděných zákonných povinností, protože přehledy, předkládané v rámci plnění evidenční povinnosti jednotlivým správním orgánům, byly pouze formální a neodpovídaly reálně vyplaceným mzdám, nýbrž pouze smluvně sjednaným výším mezd zaměstnanců. Z tohoto důvodu nemohla odpovídat výše jednotlivých nerealizovaných odvodů, které měly být ve skutečnosti odvedeny. Obviněný zdůraznil, že k tomuto jednání jej vedlo to, že důvodně předpokládal, že druhotnou platební neschopnost společnost překoná a mzdy budou zaměstnancům doplaceny do plné výše. Jestliže tedy není jisté, jaké skutečné plnění ve formě mzdy společnost S. B. S. p., s. r. o., svým zaměstnancům poskytla, pak nemůže být ani zřejmé, zda-li došlo ze strany společnosti k neodvedení zákonných srážek ve větším rozsahu a tím i k naplnění trestní odpovědnosti v případě statutárních orgánů společnosti. Z téhož důvodu pak není jisté, zda došlo k porušení předmětné zákonné povinnosti ve větším rozsahu. Ze shora uvedených důvodů dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky rozhodl o jeho dovolání proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 3 To 580/2006, jímž bylo zamítnuto podle § 256 tr. ř. jeho odvolání proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2006, sp. zn. 91 T 287/2005, tak, že ve smyslu ustanovení § 265k odst. 1 tr. ř. dovoláním napadené usnesení zruší a přikáže Krajskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obviněný P. S. v rámci svého dovolání poukázal na naplnění dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V podrobnostech dále uvedl, že soud při svém rozhodování vycházel z nezjištěného skutkového stavu, když odkazoval pouze na vyjádření správců daní a příslušných poplatků. Druhotná platební neschopnost společnosti S. B. S. p., s. r. o., sama o sobě nenaplnuje znaky trestného činu a orgány činné v trestním řízení měly trestní stíhání obviněného zastavit, když zejména nebyl prokázán úmysl neodvést daň, pojistné na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ve smyslu § 147 odst. 1 tr. zák. a dále nebyl prokázán úmysl pachatele popsáním jednáním sebe či jiného obohatit. Navíc nebylo v rámci dokazování vůbec zjištěno, zda obviněný jako zaměstnavatel měl potřebné finanční prostředky v dané chvíli vůbec k dispozici, zda předmětné částky zaměstnancům z jejich mezd vůbec srazil a v rozporu se zákonem je neodvedl oprávněným subjektům. Dovolatel v této souvislosti poukázal na skutečnost, že dluhy daní spravují různé orgány, které nebyly schopny v rámci svých kompetencí a pravomocí dlužnou částku vymoci a proto celou situaci řešili podáním trestního oznámení. V případě souzeného trestného činu je zpravidla vyloučeno rozhodnutí o věci bez opatření si účetních dokladů dokumentujících hospodaření společnosti – plátce v předmětném období. Navíc dovolatel namítl, že k

věci byli vyslechnuti pouze oba obvinění a nebyl proveden žádný důkaz, zda obvinění disponovali v rozhodné době peněžními prostředky, které by jim odvod zákonných dávek umožňovaly. S tím pak nutně souvisí otázka, zda zaměstnavatel neplnil svou zákonnou povinnost z důvodu, že se dostal do hospodářských potíží a rozhodnutí nezaplatit povinnou platbu bylo výsledkem skutečnosti, že v rozhodné době neměli k dispozici finanční prostředky na uhrazení čehokoliv nad rámec čistých mezd, popřípadě výsledkem určení priority vynaložených finančních prostředků z hlediska přežití podniku a zachování s ním spojených pracovních míst. Tyto skutečnosti mají vliv na posouzení, zda byl naplněn i materiální znak skutkové podstaty daného trestného činu. Obviněný dodává, že pokud zaměstnavatel zjistí, že podnik, který provozuje, není schopen zajistit pokrytí nákladů provozu, platy zaměstnanců a odvod sražených částek, musí takové podnikání ukončit. Není však možné pohrůžkou trestního postihu žádat na zaměstnavateli, aby jen proto, že nemůže dočasně odvést povinné platby za zaměstnance, okamžitě ukončil svou podnikatelskou činnost. Jde přitom o povinnost, kterou na něho přenesl stát se záměrem lépe dosáhnout svých fiskálních zájmů. Pouze okrajově dovolatel poukázal na to, že významným důvodem pro včlenění předmětného zákonného ustanovení § 147 tr. zák. do trestního zákona byla ta okolnost, že dluhy daní, které spravují různé orgány, nejsou tyto orgány schopny či je neumějí vymoci, a proto bylo přistoupeno k této formě řešení. Ze stejných úvah vycházela i důvodová zpráva k tomuto zákonnému stanovení. Vzhledem k výše uvedenému má tedy dovolatel za to, že v trestním řízení nebylo postupováno v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Hlavním líčením se výše zmiňované nedostatky již z řízení přípravného neodstranily a proto je namístej dovést, že obviněnému nebyl prokázán úmysl neodvést příslušné zákonné odvody ani úmysl sebe či jiného obohatit. Taktéž nebylo žádným důkazem doloženo, zda obviněný jako zaměstnavatel měl v rozhodné době k dispozici potřebné finanční prostředky a zda tyto prostředky vůbec zaměstnancům srazil. Současně dovolatel namítl, že považuje rozhodnutí ve výroku o stanovení druhu trestu ve smyslu § 31 odst. 1 tr. zák. za nepřiměřené, neboť za stavu, kdy nebyly jednoznačně prokázány jednotlivé stránky skutkové podstaty souzeného trestného činu, ani společenská nebezpečnost tohoto činu, nelze obviněnému uložit nepřiměřený trest bez doložení jakéhokoliv důkazu o spáchání tohoto trestného činu.

V závěru svého dovolání obviněný P. S. navrhl, aby Nejvyšší soud ve smyslu § 265k odst. 1 tr. ř. po provedeném přezkoumání dovoláním napadeného rozhodnutí usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 3 To 580/2006, kterým bylo jeho odvolání podle § 256 tr. ř. zamítnuto, v celém rozsahu zrušil a s přihlédnutím k ustanovení § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal věc Městskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší státní zástupkyně, již bylo dovolání obviněného J. H. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k němu do doby rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky nevyjádřila.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci jsou obě dovolání přípustná, zda byla podána v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit, a zda je podaly osoby oprávněné. Shledal přitom, že dovolání obou obviněných jsou přípustná podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř. Dále zjistil, že dovolání byla podána osobami oprávněnými [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňují i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř. Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněnými vznesené námítky naplňují shodně oběma obviněnými formálně i obsahově vymezený dovolací důvod, a shledal, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn v souladu se zákonem vymezenými podmínkami.

Dříve než se Nejvyšší soud v souladu s ustanovením § 265i odst. 3 tr. ř. mohl zabývat přezkoumáním zákonnosti a odůvodněnosti těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla dovolání podána, v rozsahu a z důvodů, uvedených v dovolání, jakož i řízením napadené části rozhodnutí předcházejícím, zkoumal,

zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněná, což je důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., přičemž tento důvod pro odmítnutí dovolání neshledal.

Oba obvinění shodně uplatnili dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z dikce uvedeného dovolacího důvodu vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva.

Nejvyšší soud neshledal důvody podle § 265i odst. 1 tr. ř. pro odmítnutí dovolání obviněných, a proto přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla tato dovolání podána, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

Především je třeba uvést, že oba dovolatelé shodně vznesli právní námítky, spočívající v tom, že nalézací a potažmo i odvolací soud, který potvrdil závěry soudu první instance, se vůbec nezabývaly otázkou, zda obvinění v rozhodné době měli reálně k dispozici prostředky k tomu, aby uhradili povinné platby, specifikované ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, a že vzhledem k tomu nemohla být naplněna subjektivní stránka trestného činu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zák.

Trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zák. spáchá ten, kdo jako plátce ve větším rozsahu nesplní svoji zákonnou povinnost za poplatníka odvést daň, pojistné na sociální zabezpečení nebo zdravotní pojištění, nebo příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Tímto ustanovením je chráněn zájem státu na řádném odvedení plátcem (zaměstnavatelem) sražené daně, pojistného na sociální zabezpečení nebo zdravotní pojištění nebo příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za poplatníka (zaměstnance). Pokud jde o větší rozsah nesplnění uvedené zákonné povinnosti, nelze sice přímo použít vykládací pravidlo uvedené v § 89 odst. 11 tr. zák., ale vzhledem k tomu, že jiná hlediska než finanční zde nemají žádný význam, je třeba tento pojem vykládat tak, že jde nejméně o 50.000,- Kč. Částky za jednotlivé platby je třeba sčítat a počítat tak celkový rozsah nesplnění uvedené zákonné povinnosti (srov. přiměřeně č. 20/2002-I. Sb. rozh. tr.).

Uvedené námítky obvinění uváděli již v průběhu celého trestního řízení, a to včetně řízení přípravného, byť v něm jako obvinění nevypovídali, a to zejména v písemných opravných prostředcích (srov. č. l. 49, 76 až 77 a 85 spisu). Nalézací soud k uvedené obhajobě obviněných na straně 4 až 5 svého rozhodnutí uvedl, že vycházel při vyčíslení dlužných zákonných plateb zejména z listinných důkazů a detailních vyčíslení Městské správy sociálního zabezpečení v B., Finančního úřadu B. a zdravotní pojišťovny, které v podrobnostech dále popsal. Na straně 5 pak Městský soud v Brně dodal, že postupem podle § 216 odst. 1 tr. ř. byly zamítnuty další důkazní návrhy, a to předně výslech externí účetní společnosti S. B. S. p., s. r. o., svědkyně H. S., neboť její výslech je nadbytečný za situace, kdy obviněný M. B. nijak nezpochybil skutečnost, že zákonné platby nebyly odváděny a že se jednalo o společné rozhodnutí obou jednatelů, kteří v podstatě upřednostňovali mzdy. Podle

názoru soudu pak výpověď svědkyně nemá význam ani z hlediska vyčíslení dlužných částek, neboť nejen Městská správa sociálního zabezpečení v B., ale také další dvě instituce vycházely při vyčíslení dluhu právě z podkladů, které jí byly obchodní společnostmi zaslány. Za nadbytečný nalézací soud považuje také návrh obhajoby obou obviněných na vypracování znaleckého posudku z oboru účetnictví, který by měl ozřejmit jednak finanční situaci firmy v inkriminované době, objasnit důvody trestné činnosti a zodpovědět otázku, zda firma vůbec disponovala potřebnými finančními prostředky na hrazení zákonných dávek. Pokud se týká právní kvalifikace, takové dokazování by soud považoval za adekvátní pouze v případě, že by obvinění byli stíháni za podobnou trestnou činnost i za období před 31. 12. 1997, tedy období, kdy ještě součástí trestního zákona nebyla skutková podstata trestného činu podle § 147 tr. zák. Na straně 6 až 7 rozsudku nalézací soud pak citoval ustanovení § 147 odst. 1 tr. zák. a k tomu dodal, že je irelevantní, jakým způsobem zaměstnavatel se strženými a státu neodvedenými částkami naložil, a situaci porovnal se situací v době před 1. 1. 1998, kdy jednání obviněných by bylo posouzeno jako trestný čin podle § 255 tr. zák. K trestní odpovědnosti za tento trestný totiž nestačil pouhý fakt prostého neodvedení těchto dávek, nýbrž se vyžadovalo, aby zaměstnavatel měl v okamžiku výplaty čisté mzdy zaměstnancům k dispozici takové finanční prostředky, které odpovídaly objemu hrubých mezd, aby tak reálně mohlo dojít k tomu, že z těchto mezd budou zmíněné dávky posléze sraženy a odvedeny státu. Pouze v takovém případě by měla význam uvedená obhajoba obviněných, že společnost byla v druhotné platební neschopnosti, příp. že neměla na účtech v hotovosti dostatek prostředků k odvádění uvedených plateb. Podle názoru nalézacího soudu je třeba zdůraznit, že na rozdíl od ustanovení § 255 tr. zák. je v případě trestného činu podle § 147 tr. zák. trestní odpovědnost odvozena již od pouhé skutečnosti, že zaměstnancům jsou příslušné částky zaměstnavatelem sraženy z jejich hrubých mezd či platů, avšak příslušným subjektům nejsou odvedeny. Konkrétní fyzická osoba je tedy postižena již pro nesplnění této zákonem stanovené povinnosti příslušné platby shora uvedeným subjektům odvést.

K totožné námitce obviněných se odvolací soud vyjádřil zejména na straně 3 svého usnesení, a to tak, že se ztotožnil s názorem nalézacího soudu ohledně nadbytečnosti obviněnými navrhovaných důkazů, neboť bylo prokázáno, že obvinění jako jednatelé společnosti v uvedených obdobích neodváděli příslušné částky a neplnili si svoji zákonnou povinnost. Dále soud druhé instance poukázal na výpověď obviněného M. B., který mimo jiné uvedl, že pokud nějaké peníze získali, pak z nich částečně plnili mzdy, ale hlavně plnili vůči dodavatelům materiálu, protože by jinak nemohli pokračovat v pracích, které byly započaty. Z této skutečnosti také odvolací soud na rozdíl od nalézacího soudu dovodil, že společnost měla i jiné finanční prostředky než pouze ty, které použila na výplaty zaměstnanců, a že zjevně tyto další finanční prostředky byly použity k jiným účelům souvisejícím s provozem společnosti. Není tedy pravdou, že by neměli finanční prostředky na zákonné odvody státu. S ohledem na to se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, a protože na základě zjištěného skutkového stavu učinil i správný právní závěr, když jednání obviněných kvalifikoval jako trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zák., byl napadený rozsudek ve výroku o vině potvrzen.

Z tohoto vyjádření odvolacího soudu v odůvodnění napadeného usnesení je zřejmé, že odvolací soud právě z tvrzení obviněného M. B. v hlavním líčení dovodil, že jim nějaké platby chodily, což považoval za dostatečný důkaz toho, že předmětné finanční prostředky k dispozici ve společnosti měli, jak také uvedl na straně 3 odůvodnění svého usnesení.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu trestnost jednání spočívajícího v neodvedení daně, pojistného na zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti dříve jako trestného činu podle § 255 tr. zák. a od 1. 1. 1998 podle § 147 TrZ je podmíněna zjištěním, že zaměstnavatel měl k dispozici potřebné finanční prostředky, tj. že příslušné částky ze mzdy svým zaměstnancům z jejich hrubých mezd skutečně srazil a v rozporu se

zákonem je neodvedl oprávněným příjemcům, ale použil je k jiným účelům. Tuto skutečnost je třeba v trestním řízení prokázat (§ 2 odst. 5, 6 tr. ř.). Pokud by byl zaměstnavatel insolventní a zvýhodnil by jiného věřitele zaplacením jeho pohledávky v úmyslu zmařit tím uspokojení pohledávek spočívajících v povinnosti odvádět za zaměstnance zálohy na daň z příjmů, pojistné na zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pak by se mohlo jeho jednání posoudit jako trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a tr. zák., a nikoli jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák., resp. po 1. 1. 1998 jako trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 tr. zák. (srov. č. [30/2001](#) Sb. rozh. tr.). Z toho vyplývá, že není správný názor nalézacího soudu, s kterým se v zásadě ztotožnil i odvolací soud (resp. ho ve svém rozhodnutí nepopřel), že je zde v tomto směru rozdíl v postihu uplatňovaném do 31. 12. 1997 za trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák. a od 1. 1. 1998 za trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 tr. zák., když naopak z právní věty tohoto rozhodnutí publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek již za účinnosti ustanovení § 147 tr. zák. vyplývá, že uvedená podmínka, byť šlo o rozhodnutí, které se bezprostředně týkalo posuzování trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák., se vztahuje i na trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 tr. zák. To nakonec vyplývá i z dalších rozhodnutí Nejvyššího soudu jako např. z usnesení ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. 5 Tdo 456/2002 (publikovaného v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu ve sv. 19/2003 pod č. T 458/2003).

Na základě této judikatury proto Nejvyšší soud považuje za nutné zdůraznit, že trestní odpovědnost za trestný čin podle § 147 tr. zák. lze vyvozovat proti příslušné odpovědné osobě jen tehdy, jestliže zaměstnavatel svým zaměstnancům z hrubé mzdy skutečně srazil příslušné částky zálohy na daň z příjmů, pojistného na zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a neodvedl je, tj. pokud měl dostatek peněz na výplatu hrubých mezd a částky sražené zaměstnancům použil na jiné účely nebo je ponechal na účtu u banky či v hotovosti v pokladně. Pokud by tomu tak nebylo a zaměstnavatel (resp. osoba za něj jednající, např. fyzická osoba, která je statutárním orgánem společnosti) by měl k dispozici jen peníze postačující na vyplacení čistých mezd zaměstnancům, takže po jejich vyplacení by mu již nezbylo na odvedení odpovídajících částek daně z příjmů, pojistného na zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, trestného činu podle § 147 tr. zák. by se dopustit nemohl. Nemá-li však zaměstnavatel dostatek peněžních prostředků k odvedení povinných částek v plné výši (je-li tedy insolventní nebo předlužen), měl by všechny své závazky uspokojit poměrně a rovnoměrně, a to včetně výplaty mezd (platů) svých zaměstnanců a úhrady plateb svým obchodním partnerům. V takovém případě by měl přiměřeně snížit vyplacené mzdy (platy) a odvést za své zaměstnance alespoň část uvedených plateb. Úplným vyplacením čistých mezd na úkor ostatních závazků (tj. i na úkor odvedení daně z příjmů, pojistného na zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) by totiž zaměstnavatel (resp. za něj jednající fyzická osoba) mohl úmyslně – třeba i v nepřímém úmyslu podle § 4 písm. b) tr. zák. – zmařit uspokojení pohledávek příjemců uvedených plateb (státu nebo zdravotní pojišťovny) a tím se dopustit trestného činu zvýhodňování věřitele podle § 256a tr. zák. (srov. č. [30/2001](#) Sb. rozh. tr.). V případě obhajoby obviněného stíhaného pro trestný čin podle § 147 tr. zák., že platby stanovené tímto ustanovením nemohl odvádět vzhledem ke své špatné finanční situaci vyvolané tzv. druhotnou platební neschopností, bude třeba případné naplnění subjektivní stránky tohoto trestného činu dovozovat též z doby, po kterou nebyla zákonná povinnost sražené částky odvádět plněna, jakož i z případných dalších aktivit obviněného a z nich vyplývajících zákonných povinností. Pokud podnikatel zjistí, že není schopen hradit náklady provozu podniku, mzdy svých zaměstnanců a odvody povinných plateb sražených z jejich mezd, musí přizpůsobit hospodaření podniku tak, aby mohl dostát též své povinnosti odvádět za zaměstnance daně a

pojistné, případně takové podnikání ukončit (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2001, sp. zn. 7 Tz 228/2001, publikované v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu ve sv. 12/2002 pod č. T 297/2002).

S ohledem na tyto názory obsažené v judikatuře shledal Nejvyšší soud zásadní pochybení obou soudů v tom, pokud se vzhledem k shora vyslovenému nesprávnému právnímu názoru náležitě nezabývaly uplatněnou obhajobou obviněných, že neměli v rozhodné době reálně k dispozici potřebné finanční prostředky, které by mohli použít na placení výše specifikovaných zákonných odvodů. Jestliže pak odvolací soud, byť nikoli výslovně, již připustil že je třeba se z hlediska naplnění trestného činu podle § 147 tr. zák. zabývat touto otázkou, spokojil se v tomto směru jen s tvrzením obviněného M. B., že z peněz, které někdy získali, „... částečně plnili mzdy, ale hlavně ... museli plnit vůči dodavatelům materiálu, protože by nemohli pokračovat v pracích, které měli započaty“ (č. l. 106 spisu). Z tohoto vyjádření však vůbec nelze zjistit v jakém konkrétním rozsahu byly placeny mzdy zaměstnancům a v jakém rozsahu bylo naopak plněno vůči dodavatelům materiálu, což má pak rozhodující význam z hlediska shora uvedených možných právních kvalifikací jednání obou obviněných. Za této situace se soudy už vůbec nezabývaly a ani nemohly zabývat otázkou, zda došlo k nesplnění předmětné zákonné povinnosti ve větším rozsahu, jak vyžaduje ustanovení § 147 odst. 1 tr. zák., popř. zda přichází v úvahu jiná shora naznačená právní kvalifikace jednání obou obviněných, a to např. trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a tr. zák. Z těchto důvodů Nejvyšší soud shledal naplněn uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Další výhradou, kterou oba dovolatelé shodně zpochybnili rozsah, v jakém byli povinni jako jednatelé společnosti S. B. S. p., s. r. o. (zaměstnavatele), plnit shora uvedené zákonem uložené povinné platby, byla námitka, že přehledy, předkládané v rámci plnění evidenční povinnosti jednotlivým správním orgánům, byly pouze formální a neodpovídaly reálně vyplaceným mzdám. Pokud tedy v předcházejícím trestním řízení nebyla zjišťována skutečná výše mezd vyplacených zaměstnancům společnosti S. B. S. p., s. r. o., pak i z tohoto důvodu není zřejmé, zda došlo ze strany společnosti k neodvedení zákonných srážek ve větším rozsahu ve smyslu § 147 odst. 1 tr. zák., a tím i k naplnění trestní odpovědnosti za trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 tr. zák. u obou obviněných M. B. a P. S. jako statutárních orgánů uvedené společnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu není soud vázán vyjádřeními správce daně (finančního úřadu) o výši neodvedené daně, zdravotní pojišťovny o výši neodvedeného zdravotního pojištění a správy sociálního zabezpečení o výši neodvedeného pojištění na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti při posouzení, zda k nesplnění uvedené zákonné povinnosti došlo ve větším rozsahu a zda jde tedy o trestný čin, byť je třeba se takovým vyjádřením náležitě ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. zabývat, a to i s přihlédnutím k obhajobě obviněného a k dalším rozhodným skutečnostem (srov. přiměřeně č. 20/2002-III. a č. [28/1979](#) Sb. rozh. tr.).

Soud prvního stupně na straně 4 svého rozhodnutí v úvodu svých úvah uvedl, že vycházel při vyčíslení dlužných zákonných plateb zejména z listinných důkazů a detailních vyčíslení Městské správy sociálního zabezpečení v B., Finančního úřadu B. a zdravotní pojišťovny. Údaje uvedené v tomto vyčíslení se opírají o podklady doložené právě zaměstnavatelem a založené na č. l. 3 až 16 ve spise. Další důkazy, navrhované zejména obviněnými a vztahující se mimo jiné i k tomu, že podklady dodané zaměstnavatelem byly pouze formální a neodpovídaly skutečné výši mezd vyplacených zaměstnancům, nalézací soud jako nadbytečné zamítl a obhajobu obou obviněných označil za účelovou. Odvolací soud se s jeho názorem ztotožnil, když k námitce, že výplaty zaměstnancům nebyly vypláceny v plné výši především uvedl, že obvinění M. B. a P. S. v přípravném řízení nevypovídali, byť je to jejich právo (obviněný P. S. se navíc nezúčastnil ani hlavního líčení, ani veřejného zasedání odvolacího soudu), nicméně vzhledem k tomu, že jim byla známá skutečnost, že v danou dobu neplatili příslušné zákonné odvody, nebylo nic jednoduššího než uvést, že tehdy výplaty

zaměstnancům nebyly vypláceny v takové výši, jak bylo deklarováno pro jednotlivé správní orgány (srov. str. 3 usnesení odvolacího soudu). V důsledku toho považoval odvolací soud uplatněnou obhajobu, že ve skutečnosti byly mzdy zaměstnancům placeny v mnohem menších částkách, než jaké byly formálně uvedeny v dokladech pro zdravotní pojišťovnu, finanční úřad a příslušnou správu sociálního zabezpečení, za účelovou.

Z protokolu o hlavním líčení ze dne 17. 7. 2006 také vyplynulo, že v průběhu hlavního líčení i intervenující státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Brně navrhovala v této souvislosti shodně s obviněnými provedení minimálně důkazu výsledkem svědkyně H. S., externí účetní předmětné společnosti, příp. i zvážení doplnění řízení o přibrání znalce z oboru ekonomika za účelem vypracování znaleckého posudku, ze kterého by bylo patrné hospodaření společnosti, aby tak bylo možno posoudit důvody, které vedly k neodvádění povinných plateb, a v zásadě zhodnotit finanční situaci celé společnosti (č. l. 108 spisu).

Nejvyšší soud k uvedené námitce obou obviněných, která byla podrobněji rozvedena zejména v dovolání obviněného M. B., považuje za nutné zdůraznit, že i tato námitka je důvodná, neboť nalézací soud, ale později ani odvolací soud se rozsahem nesplnění předmětných zákonných povinností fakticky nezabývaly. Oba soudy, jak již bylo shora uvedeno, vycházely z vyjádření správce daně (finančního úřadu) o výši neodvedené daně, zdravotní pojišťovny o výši neodvedeného zdravotního pojištění a správy sociálního zabezpečení o výši neodvedeného pojištění na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, avšak tato vyjádření nejsou v otázce posouzení rozsahu porušení zákonných povinností ve smyslu § 147 odst. 1 tr. zák. pro soud závazná, neboť jejich správnost je nutné vzhledem k tomu, že jde o otázku viny (§ 9 odst. 1 TrŘ), vždy přezkoumat, a to zejména vzhledem k uplatněné obhajobě obviněných. Jinak řečeno Městský soud v Brně by předmětná vyjádření mohl vzít za podklad svého rozhodnutí pouze za předpokladu, že by je náležitě zhodnotil z hlediska § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž by se musel dostatečně vypořádat i s uvedenou obhajobou obou obviněných, aby o zjištěném skutkovém stavu, pokud jde o rozsah porušení předmětných zákonných povinností, nevznikaly důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. ř.). V důsledku toho, jestliže obvinění namítali, že formálně sice uváděli, že zaměstnancům byly vypláceny v rozhodném období mzdy ve smluvně sjednané výši, avšak ve skutečnosti zaměstnancům platili menší částky, než jejich čistou mzdu, pak se měl již v přípravném řízení státní zástupce a posléze i oba soudy zabývat i touto skutečností a provést k ní potřebné dokazování, což ovšem nikdo z nich neučinil. Zcela nesprávně pak odvolací soud při posuzování této obhajoby jako účelové přihlížel přinejmenším zčásti i k tomu, že oba obvinění v přípravném řízení nevypovídali, byť je to jejich právo, a že jim nic nebránilo již tehdy uvést, že výplaty zaměstnancům nebyly vypláceny v takové výši, jak bylo deklarováno pro jednotlivé správní orgány, když jim byla známá skutečnost, že v danou dobu neplatili příslušné zákonné odvody. Obviněným zvolený způsob obhajoby, zejména okamžik, kdy uvede rozhodné skutečnosti svědčící v jeho prospěch, je součástí jeho práva na obhajobu, a proto nelze tvrzení obviněného o skutečnostech svědčících v jeho prospěch uplatněné až v hlavním líčení v důsledku toho, že v přípravném řízení se rozhodl nevypovídat, odmítnout z důvodu, že jej neuplatnil již v přípravném řízení, zvláště když hlavní líčení je jádrem trestního řízení a jeho nejdůležitějším stádiem, ve kterém se provádí dokazování, při kterém se v nejširší míře uplatňují základní zásady trestního řízení, včetně ústnosti a bezprostřednosti, jakož i zásada zajištění práva obviněného na obhajobu (§ 2 odst. 13 tr. ř.).

Tímto postupem oba soudy nerespektovaly právní názor uveřejněný v nálezů Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 463/2000, ve kterém je uvedeno, že pokud v trestní věci obecné soudy nedostaly požadavku důsledného zhodnocení proti sobě stojících výpovědí obviněného (obžalovaného) a vyjádření poškozeného a v této souvislosti pak zejména požadavkům vyplývajícím z práva obviněného navrhnout důkazy a tomu odpovídající povinnosti soudů se s těmito návrhy přesvědčivým způsobem vypořádat, neboť k tvrzením obviněného nebyl proveden ani jeden z jím navrhovaných čtených

důkazů, došlo tím ke krácení jeho práva na obhajobu [čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 3 písm. c) a d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod] a řízení jako celek nebylo vedeno za respektování zásad spravedlivého procesu, jehož jedním ze základních elementů je princip „rovnosti zbraní“.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud z podnětu dovolání obou obviněných podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 3 To 580/2006, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2006, sp. zn. 91 T 287/2005. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Vzhledem k tomu, že všechna shora uvedená pochybení mají svůj původ již v přípravném řízení, přičemž jde o objasnění základních skutkových okolností, které mají zásadní význam pro právní kvalifikaci shora uvedeného skutku a bez kterých není možné v hlavním líčení ve věci rozhodnout, Nejvyšší soud v návaznosti na zrušení shora uvedených rozhodnutí obou soudů přikázal podle § 265l odst. 1 tr. ř. věc k došetření státnímu zástupci Městského státního zastupitelství v Brně. Jak již bylo shora naznačeno státní zástupce Městského státního zastupitelství v Brně při výkonu své působnosti ve smyslu § 174 odst. 1 tr. ř. nerespektoval ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., podle něhož musí orgány činné v trestním řízení postupovat v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v trestním řádu a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Ani doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. Právě nedodržením tohoto ustanovení v přípravném řízení došlo k tomu, že byly shromážděny důkazy a objasněny možné okolnosti pouze v neprospěch obou obviněných M. B. a P. S., avšak zcela opomenuty zůstaly skutečnosti, které by mohly hovořit v jejich prospěch, zejména týkající se subjektivní stránky trestné činnosti, pro kterou bylo zahájeno jejich trestní stíhání, či rozsahu porušení uvedených zákonných povinností uložených obviněným, v důsledku čehož nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný již pro podání obžaloby. O tom, že bylo nutné již v této fázi řízení ověřit obhajobu obou obviněných, svědčí nejen shora citované vyjádření intervenující státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Brně při hlavním líčení dne 17. 7. 2006 (viz č. 1. 108 spisu), ale zejména již v přípravném řízení uplatňovaná obhajoba obviněných, např. obviněným P. S. v jeho stížnosti ze dne 8. 11. 2005 proti usnesení o zahájení trestního stíhání Policie České republiky, Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 1. 11. 2005, č. j. MRBM-9599/TČ-02-2005 (č. 1. 49 spisu).

Státní zástupce Městského státního zastupitelství v Brně tak předložil soudu prvního stupně obžalobu, aniž by se alespoň v míře nezbytně nutné zabýval okolnostmi svědčícími pro (ne)naplnění objektivní a subjektivní stránky žalovaného trestného činu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zák. Takto státní zástupce nesplnil podmínky pro podání obžaloby ve smyslu § 176 odst. 1 věta první a § 177 písm. d) tr. ř. ve spojení s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. Jak vyplývá z obou napadených rozhodnutí shora uvedenou vadu mající svůj původ již v přípravném řízení nenapravit ani jeden z následně rozhodujících soudů.

Své rozhodnutí Nejvyšší soud učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, neboť vzhledem k charakteru vytknutých vad je zřejmé, že je nelze odstranit ve veřejném zasedání.

V novém řízení státní zástupce Městského státního zastupitelství v Brně v rámci přípravného řízení zajistí doplnění dokazování zaměřeného na prověření shora uvedené obhajoby obou obviněných.

Konkrétně, jaké finanční prostředky měli obvinění M. B. a P. S. jako jednatele společnosti S. B. S. p., s. r. o., v rozhodné době reálně k dispozici, ať už na bankovním účtu či v hotovosti v pokladně, z kterých by případně bylo možno zaplatit povinné platby ve smyslu § 147 odst. 1 tr. zák., tedy jinými slovy, zda příslušné částky ze mzdy svým zaměstnancům z jejich hrubých mezd skutečně srazili a v rozporu se zákonem je neodvedli oprávněným příjemcům, ale použili je k jiným účelům. Dále je třeba dokazování zaměřit na zjištění, v jaké výši byly zaměstnancům skutečně vypláceny čisté mzdy a tudíž z toho plynoucí rozsah plnění, které byli obvinění jako jednatele zmíněné obchodní společnosti - zaměstnavatele povinni odvést jako uvedené povinné platby příslušnému finančnímu úřadu, zdravotní pojišťovně a správě sociálního zabezpečení. V této souvislosti je třeba doplnit v potřebné šíři dokazování, zejména o výslech externí účetní svědkyně H. S., ke skutečnosti, zda byly zaměstnancům společnosti S. B. S. p., s. r. o., vypláceny v rozhodném období čisté mzdy v plné výši anebo naopak mzdy snižené ve formě záloh a v jaké výši, přičemž dále k tomu případně vyslechne i zaměstnance uvedené společnosti, kterým byly uvedené mzdy vypláceny, a v neposlední řadě také zjistí nejlépe na základě výpisů z účtu či stavu pokladní hotovosti, zda předmětná společnost měla k dispozici a v jaké výši další finanční prostředky. Na základě výsledků tohoto dokazování s přihlédnutím k nově opatřeným účetním a jiným dokladům společnosti S. B. S. p., s. r. o., bude třeba zvážit i případné doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru ekonomiky k finančnímu stavu této společnosti v rozhodném období, zejména namítané druhotné platební neschopnosti, a to se zaměřením na zjištění, zda zaměstnancům společnosti S. B. S. p., s. r. o., byly v rozhodné době z hrubé mzdy skutečně sraženy příslušné částky zálohy na daň z příjmů, pojistného na zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, a zda tyto sražené povinné platby nebyly odvedeny podle zákona, tj. zda v době výplat mezd zaměstnancům měla uvedená společnost dostatek finančních prostředků na výplatu hrubých mezd a částky sražené zaměstnancům byly použity na jiné účely nebo byly ponechány na účtu u banky či v hotovosti v pokladně.

Dále je třeba zaměřit dokazování i z hlediska naplnění subjektivní stránky posuzovaného trestného činu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 tr. zák. a v návaznosti na to také na naplnění zákonného znaku „ve větším rozsahu“. V té souvislosti považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit, že je povinností státního zástupce ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. zajistit v rozsahu nezbytném pro splnění podmínek podání obžaloby důkazy jak v neprospěch obviněných, tak i důkazy svědčící v jejich prospěch. Poté tyto důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. zhodnotí a ujasní si, zda jednání obviněných M. B. a P. S. naplňuje znaky trestného činu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 tr. zák., případně znaky jiného shora naznačeného trestného činu. Nejvyšší soud v této souvislosti jen ve stručnosti připomíná, že není nutné, aby státní zástupce soudu předkládal věci, které byly už v přípravném řízení zcela objasněny ze všech hledisek formálně procesními postupy, a aby v nich byl opatřen ve všech směrech spolehlivý podklad pro rozhodnutí soudu v hlavním líčení. Účelem přípravného řízení však je tyto důkazy vyhledat, označit, opatřit je v zákonem požadované formě, i když jen v nezbytně nutném rozsahu. Přípravné řízení má totiž poskytnout především dostatek informací potřebných pro projednání věci před soudem. Doposud se tak v této věci nestalo, a proto Nejvyšší soud věc vrátil až do přípravného řízení, aby byly objasněny základní skutkové okolnosti, bez kterých není možné v hlavním líčení ve věci rozhodnout.

Další články:

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)